

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A döntés mércéje**

1. A döntés mércéje

Téli-Eszter

A mutatón a piros lámpa felvillanása elmaradt, a sárga jelzés visszaszélődött tompa narancsárnyalattá. A szektor reléje éles hanggal visszakattant, a vészáramkör megszakadt, és a bezáródással fenyegető zsilipajtók megálltak a rozsdás sín pályán. A közvetlen vészhelyzet elhárult, de a gépház nehéz levegője fojtogató maradt a megperzselt szigetelés és a tüdőkből feltörő forró pára szagától.

János nem engedte el azonnal a vész-áttétel karját. Tenyerén az elszíneződött vas mély, véres barázdát hagyott, ujjai csak lassan, görcsösen nyíltak ki a csupasz fémen. Alinda lelépett a pedálról. Lába remegett a kimerültségtől, mégsem a megkönnyebbülés, hanem valami idegen, bizonytalan döbbenet tükröződött a tekintetében. Megérintette a férfi átforrósodott karját, mintha meg akarná győződni arról, hogy nem egy automatát érint.

- A rendszer nem ismer irgalmat - mondta Alinda halkan. - Csak a leadott teljesítményt méri. Ha átvállalod a terhemet, az a szabályzat szerint elpazarolt energia. Miért tetted?

- Mert nem alkatrész vagyok - felelte János, miközben megtörölte a tenyerét a kopott munkásruhán. - Az Őrszemek kalóriában és wattban mérik a létezésünket. De ha mi is csak így tekintünk egymásra, már elbuktuk a háborút. Az ember nem attól ember, hogy működik, hanem attól, hogy maga dönti el, kinek nyújtja a kezét.

A nagymama riadtan pillantott a mennyezeti rácsok felé, attól tartva, hogy a szenzorok rögzítik a tiltott mondatokat. Megragadta Alinda csuklóját, miközben a szervizfolyosó felől nehéz, fémes léptek tompa visszhangja közeledett.